

μεγάλου Ἀγγλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς καὶ Ὀμηριστοῦ ὅτι ὁ Ὀμηρος εἰς τὴν δημο-
 ουργίαν τῆς ἰδεώδους εἰκόνας τοῦ Ἀχιλλέως εἶχεν ἐν νῶ τοὺς μεγάλους βασιλεῖς τῆς
 Αἰγύπτου καὶ δὴ τὸν Ραμσῆ Β' τὸν Μέγαν. Οὐδὲν ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μνημείοις
 ἐμφαίνει ἐπικράτησιν πολιτικὴν Αἰγυπτιακὴν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς θαλάσσαις. Οἱ περὶ
 Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου μῦθοι τῶν μεθ' Ὀμηρον χρόνων οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν
 ἔννοιαν ἢ αἰνιγμὸν ἐπεκτάσεως τῆς Αἰγυπτιακῆς ἀρχῆς ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον, ἀφοῦ ἄλ-
 λως καὶ ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μνημείοις οὐδεὶς τοιοῦτος ὑπάρχει ὑπαινιγμός. Ὅτι
 ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτὸ τοῦ Μίνως, πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις παρι-
 στῶσιν αὐτὸν ὡς Ἑλληνα παλαιάτου βασιλέα τῆς Κρήτης, ἀρξάντα παντὸς τοῦ Αἰγαίου
 καὶ τῆς Δυτικῆς ἔτι περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν Μεσογείου. Ἐἶτε δὲ ὑπῆρξεν ἀλη-
 θῶς Μίνως καλούμενος ἡγεμὼν ἐν Κρήτη, εἶτε ἦν τὸ ὄνομα ἀπλῶς κλήσις (ἡγεμῶν), ἐν
 τῷ προσώπῳ τοῦ Μίνως ἐκπροσωπεῖται ὅλη ἡ κατὰ θάλασσαν δύναμις τῆς Κρήτης ἢ
 ἐκταθεῖσα ἐπὶ μέγα ἐκτὸς τῆς νήσου, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ 8—9 ἐν Κρήτη καὶ ἐκτὸς
 ταύτης τὸ ὄνομα τοῦ μυθικοῦ ἡγεμόνος φέρουσαι πόλεις. Παρ' Ὀμήρῳ δὲ παριστάται
 ὁ Μίνως ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ *δαριστῆς* (σύντροφος) αὐτοῦ καὶ ὡς πατὴρ τοῦ πρώτου
 μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἀνθρώπου Δευκαλίωνος.

Ὁ περὶ τὸν Μίνων μυθικὸς κύκλος ὁ συνάπτων αὐτὸν δῆθεν πρὸς τὴν Φοινίκην
 καὶ αἰνισσόμενος τὴν ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πολιτισμὸν ἐπίδρασιν τοῦ Φοινικικοῦ κατὰ τὰς
 νεωτάτας ἐν Κρήτη ἐρεῦνας οὐδένα τοιοῦτον ὑπαινιγμὸν δύνανται νὰ ἔχῃ. Ἡ δῆθεν ἀπὸ
 τῆς Σιδῶνος ὑπὸ Διὸς Ταύρου εἰς Κρήτην ἀχθεῖσα καὶ ἐνταῦθα τὸν Μίνων τεκοῦσα
 κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Εὐρώπη οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν Φοινίκην,
 εἶναι δὲ ἀπλούστατα ἢ πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὡς ἐπὶ ταύρου καθημένη παριστανομένη
 Ἄρτεμις ταυροπόλος. Ἡ ἐξήγησις τοῦ περὶ Εὐρώπης μύθου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκ Φοι-
 νίκης ἀποικίσεως μέρους Κρήτης δὲν εἶναι ὀρθή κατὰ Ed. Meyer (*Geschichte d. Altert.*
 τ. 2, σ. 148). Ὁ ταύρου μορφήν ἔχων Ζεὺς κατ' αὐτὸν οὐδεμίαν ἔχει συνάφειαν πρὸς τὸν
 Βάαλ τῆς Φοινίκης, ὅστις οὐδ' αὐτὸς ἔχει μορφήν ταύρου. Μόνοι οἱ Ἑβραῖοι καὶ
 οἱ Μωαβίται τῆς Παλαιστίνης εἶχον παραλάβει ἐξ Αἰγύπτου πιθανῶς θεὸν ταύρου μορφήν
 ἔχοντα, εἰς ὃν οἱ Μωαβίται προσέφερον καὶ ἀνθρωπίνας θυσίας (εἰς τὸν *Μολόχ*). Τὸ
 ὄνομα *Μολόχ* σημαίνει ἀπλῶς *βασιλεὺς*, Ἑβρ. μέλχ, Συρ. μάλχ, Ἀραβ. μελέκ), ὁ δὲ ἐν
 Κρήτη λατρευόμενος Ταῦρος Ζεὺς εἶναι θεότης Κρητικὴ καλουμένη Ἀστέριος Ζεὺς,
 οὔτινος ἢ βραδύτερον κατὰ τὸ ὄνομα τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Εὐρώπης Εὐρώπη κληθεῖσα γυνὴ
 ἐν Κρήτη εἶναι ἢ ἐντοπία θεότης Ἑλλωτίς, ἧς αἱ ἑορταὶ καλοῦνται Ἑλλώτια.

Ἡ χώρα, πρὸς ἣν ἡ Κρήτη συνδέεται στενῶς καὶ μυθολογικῶς καὶ θρησκευτι-
 κῶς, εἶναι ἡ Πελασγικὴ Μικρὰ Ἀσία, πρὸς ἣν αὐτίς στρέφομεν τὸν λόγον.

Ε'

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΘΡΑΚΟΠΕΛΑΣΓΩΝ

Ζεὺς *Στράτιος* ἢ *Ἀρης Ποιτικός*. Ὁ μέγιστος τῶν θεῶν τῶν Θρακοπελασγῶν
 Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἶναι ὁ παρὰ τοῖς εὐρεταῖς τούτοις τοῦ σιδήρου καὶ τῶν σιδηρῶν
 ὄπλων θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τοῦ πελέκεως ὡς συμβόλου τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ
 σιδήρου καὶ τοῦ χάλυβος. Ἐν Ἀρμενίᾳ, ἰδίως ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀλαροδίων, ὁ ὑψιστος
 τῶν θεῶν καλεῖται *Χάλδι* (*Chaldi*) ἢ *Χάλδια*, φέρων ὄνομα συνδεόμενον μετὰ τῆς χω-
 νεύσεως τοῦ σιδήρου. Εἶναι πατὴρ πάντων τῶν θεῶν, οἵτινες καλοῦνται υἱοὶ αὐτοῦ
 ὡς θεοῦ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ πελέκεως, ὡς παριστάνεται ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ μέχρι νῦν
 γνωστῷ λιθίνῳ ἀγάλματι αὐτοῦ τῷ εὐρισκομένῳ νῦν ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσεῖῳ, ὅπου